

VECKOBLADET

2017:33

171201

43:e årgången

Vi närmar oss slutet!

I alla fall på året. Efter veckans nummer återstår två till innan julfriden drabbar även VB. Om partierna bryter sitt löfte att aldrig mer göra en decemberöverenskommelse så får vi kanske skjuta upp friden.

Hur som helst så går vi på söndag in i advent och den röda stjärnan byter skepnad för ett tag.
red

Advent i Helgeandskyrkan

Föredrag av Ulf Ekström

Njurproblem hos sockerrörsarbetare i Nicaragua - en uppföljning

När: Den 5 december 2017 kl 19.00. Fri entré.

Var: ABF, Kiliansgatan 9, 3 tr, Lund

Arrangör: Vänortsföreningen Lund-León i samarbete med ABF

Doc Lounge Lund – season finale

Check it – Acceptance is worth fighting for

CHECK IT follows a group of African-American gay and transgender youth in one of Washington D.C.'s most violent neighborhoods who started their own street gang for protection after being subjected to constant torment and assault. Now in their twenties, the leaders of the gang are struggling to break free from the cycle and violence and poverty they've grown up in by creating their own fashion label in a bid to find a way off the streets.

At first glance, they seem unlikely gang-bangers. Some of the boys wear lipstick and mascara, some stilettos. They carry Louis Vuitton bags, but they also carry knives, brass knuckles and mace. As vulnerable gay and transgender youth, they've been shot, stabbed, and raped.

Once victims, they've now turned the tables, beating people into comas and stabbing enemies with ice picks. Started in 2009 by a group of bullied 9th graders, today these 14-22 year old gang members all have rap sheets riddled with assault, armed robbery and drug dealing charges.

Led by an ex-convict named Mo, Check It members are now creating their own clothing label, putting on fashion shows and working stints as runway models. But breaking the cycle of poverty and violence they've grown up in is a daunting task.

Life for the Check It can be brutal, but it's also full of hope and an indomitable resilience. At its heart, CHECK IT explores the undying friendship that exists between these kids – an unbreakable bond that is tested every day as they fight to stand up for who they are in a community relentlessly trying to beat them down.

Time: Tue, 2017-12-05 19:00

Place: Mejeriet

Entrance: 80 kr (60 for students and seniors (pensionärer))

Manifestation för ensamkommandes rättigheter!

~~MIGRANT~~
~~FLYKTING~~
MÄNNISKA

Hur hanterar vi ensamkommande i

asylprocessen som fyller 18 år?

Onsdag den 6 december ska kommunfullmäktige ta beslut i de ensamkommande som fyllt 18 års framtid. S och MP har än så länge inte vågat ta ställning i denna frågan och nu måste civilsamhället sätta press på dem och utkräva ansvar!

Hur ser situation i Lunds Kommun ut?

Lund kommun hade i augusti 2017 ansvar för 266 ensamkommande barn och unga; varav 170 har uppehållstillstånd och 96 är asylsökande. Av de 96 som fortfarande väntar på beslut beräknas ca 40 bli ålderssuppskrivna. Ålderssuppskrivningar är inte vunna i laga kraft, kommuner måste beakta att migrationsverkets beslut inte är slutgiltigt förens en domstol har fastställt det. Alltså kan kommunen avvisa en ungdom som faktiskt är under 18 år. Dessa ungdomar tvingas lämna sina boenden och den kommun där de har sina vänner, skola, och trygghet. Lunds överförmyndarnämnd har beslutat att dessa ungdomar har rätt till en god man så länge deras asylärende pågår trots åldersbedömningarna. Dock så förlorar ungdomarna resterande sociala trygghet i form av skola, socialsekreterare, vård, boende etc. då de inte längre anses vara kommunens ansvar.

46 av Sveriges 290 kommuner låter ungdomarna bo kvar på sina boenden medan deras ärende fortfarande pågår. Lunds kommun är inte en av dem. Detta vill vi ändra på!

Kom till stadshuset onsdagen den 6 december kl. 12:30 – 15:30 och hjälp politikerna att fatta rätt beslut!

Rädda Barnen Lund

Tamam Lund

Tillsammans för Lund

Flyktingar Lund

Ensamkommandes förbund

Stories of the refugees

2017:33

Konsert med Röda Kapellet

RÖDA KAPELLET MED ANTIMAKASSAR

**minns Charlie Hadens
Liberation Music Orchestra**

Musikalisk ledare och solist: Per Thornberg

Den 16 december så kan man lyssna på Röda Kapellet och Antimakassar som spelar musik av Charlie Haden och Carla Bley. En föreställning kopplad till deras projekt *Liberation Music Orchestra*. Vi kompletterar med annan musik av bl.a. Eisler. Allt under ledning av Per Thornberg, tenorsaxofonist och en av Sveriges främsta jazzpedagoger.

Det kommer att bli en kväll att minnas, tror vi.

Magle konserthus på Magle stora kyrkogata 4 i Lund. Entré 150 kr, kontant eller Swish.

Efter föreställningen så blir det som vanligt möjligt att vara med på Röda Kapellets (jul)buffé. Den måste förbeställas så om du vill vara med på buffén så tag kontakt med [Lars Borgström](#). Den kostar också 150 kr.

Jesus möter moderata partiföreträdare av Gunnar Stensson

Jesus träffade i söndags, på den så kallade Domsöndagen, några Moderater som ville genomföra tiggeriförbud. De kom bland annat från Staffanstorp, Vellinge och Göteborg.

Mötet slutade i öppen konflikt. Jesus sade: ”Gå bort ifrån mig, ni förbannade, till den eviga eld som väntar djävulen och hans änglar. Jag var hungrig och ni gav mig inget att äta, jag var törstig och ni gav mig inget att dricka, jag var hemlös och ni tog inte hand om mig, jag var naken och ni gav mig inga kläder, sjuk och i fängelse och ni besökte mig inte.” Matt 25.

Konflikten kanske kan lösas om de omvänder sig till den linje Jesus fastslog några månader tidigare med orden: ”Gå och sälj allt vad du äger och ge åt de fattiga; då får du en skatt i himlen.” Matt. 19.

I Göteborg blev tiggeriförbudet nedröstat av fullmäktige igår.

Noterat i veckan

Rädda åkerjorden, kräver C och FNL.

De båda partierna nämner särskilt åkerjorden i sydöstra Lund, alltså Källby, samt Stångby och Ladugårdsmarken. Förtäta i stället, säger de. (SDS 30/11)

Klostergårdens byalag menar att den nya Källbystaden ska satsa på hög och tät bebyggelse omgiven av vidsträckta parker och strövområden. Som i Klostergården. Men stoppa Staffanstorps planer att bygga villor i Flackarp.

Så har vi då Liberalerna. De företräder Lunds mest penningstinna skatteplanerare och vill satsa på enfamiljsvillor i destruktiv tävlan med Staffanstorp om vem som kan föröda mest åkermark och åstadkomma mesta möjliga segregation.

Emil Jensen får region Skånes kulturpris.

”Han tar sig an stora frågor och den lilla människans belägenhet” står det i motiveringen. Vi gratulerar! Med sitt framträdande på Demokratisk vänsters, Vänsterpartiets, Socialdemokraternas, Miljöpartiets och Feministiskt initiativs maktskiftesfestival i september 2014 bidrog Emil Jensen till ett maktskifte, i Lund och i Sverige.

Lunds översiktsplan, Källby-området av Gunnar Stensson

Synpunkter

1. Klostergårdsområdet öster om järnvägen är färdigbyggt och dess kvaliteter måste skyddas och utvecklas.
2. Källbystadens utbyggnad ska ske på industriområdet vid Klostergårdsstationen och det område som frigörs efter reningsverkets flytt.
3. Gröna stråket öster om järnvägen måste bevaras och utvecklas.
4. Korpfbollsplanerna måste bevaras. Preliminära planer på ett nytt gymnasium med 2000 elever vid Åkerlunds och Rausings kontorsbyggnad gör fotbollsplanerna nödvändig för elevernas motion och idrott.
5. Koloniområdet Klosterlyckan måste bevaras.
6. Källbymöllas odlingslotter måste bevaras och utvecklas för att ge Klostergårdsborna fortsatt möjlighet till odling och rekreation.
7. Naturområdena och vandringsstråken längs Höje å måste bevaras och utvecklas.
8. Staffanstorps kommuns planer att bygga nya bostäder på åkermarken i Flackarp vid Lunds kommungräns måste stoppas eller begränsas.

Gunnar Stensson, ordförande i Klostergårdens byalag.

”Det gäller livet” av Staffan Lindberg

Detta sa dom när jag var liten och någon svävade i livsfara. Det krävde omedelbar handling.

Nu är vi i ett sådant dramatiskt sammanhang i politiken. Den lavinartade #metoo rörelsen ställer det mesta på huvudet och tvingar oss alla att tänka om och göra något.

Det handlar om makt. Lärare måste tänka över det beroende som kan uppstå, överläge och underläge, och hur det påverkar olika möten och relationer. Öppen dörr är vad som gäller även när koncentrationen kan störas.

Men det handlar inte bara om rum och kroppar, det handlar mer om våra könsattityder och föreställningar. En ny tillit behövs som måste förankras genom nya erfarenheter, mer öppna och jämställda relationer.

Det är ett tillfälle som inte får rinna ut i sanden. Relationer måste omprövas, nya prioriteringar måste göras.

Upptrappad konflikt i Vänsterpartiet av Göran Persson

Det ser ut som om den långa konflikten mellan Amineh Kakabaveh och Vänsterpartiet trappas upp igen. Konflikten är gammal men det har rått vapenstillestånd i några månader efter samtal mellan Amineh och partisekreterare Aron Etzler. Bakgrunden till den konkreta konflikten är grovt uttryckt att Amineh tycker att partiet relativiserar hedersförtrycket för att inte riskera att betraktas som invandrar- eller islamfientligt. Den som vill fördjupa sig i frågan hittar massor av material på nätet.

Konfliktorsaken är ur ett annat perspektiv gammal som gatan. Det har aldrig varit lätt att få ordning och enighet mellan det utom- och inomparlamentariska arbetet. Det finns mycket bakgrund i partihistorien för den som vill fördjupa sig på detta område.

Ingen av konfliktorsakerna ovan är lättlösta men visst går det att hitta bättre hanteringssätt än denna klassiska utfrysning av den som avviker från partilinjen. Att avstå från Aminehs kompetens är oförsvarligt, både med tanke på hennes politiska praktik och hennes unika bakgrund.

Hoppas att distriktet i Stockholm tar sitt förnuft till fånga och inte antar valberedningens förslag. Att v i Lund dessutom riskerar att förlora en av sina dugligaste kommunalpolitiker på köpet gör inte det hela bättre.

VB har sökt Mats via mail för en kommentar som följer här:

Hej Göran,

Det finns kanske inte så mycket mer att säga just nu. Jag trodde att frågan var utagerad. Tills för några år sedan hävdade delar av partiledningen att det inte finns något som heter hedersrelaterat våld och förtryck. Sjöstedt har sedan dess gjort några ganska bra uttalanden som helt går på Aminehs linje. Sedan dess har kulturrelativisterna legat ganska lågt i debatten. Men det de inte kan vinna med argument tror de nu visst att de kan vinna i någon sorts utrensningssaktion. Det verkar som att många av dem som stått upp mot hedersförtryck blivit degraderade eller strukna från valberedningens förslag till listor i Stockholm, alltså även från kommunfullmäktige- och landstingslistorna.

Hela cirkusen i Stockholm sker mitt framför näsan på partiledningen och uppenbarligen med dess goda minne, valberedningen säger själv att de rådgjort med partiledningen om riksdagslistan. Detta handlar sist och slutligen om vad Vänsterpartiet ska vara för sorts parti: Ett brett och sekulärt parti för rättvisa och socialism eller en klubb för identitetspolitiskt navelskåderi.

Hälsning Mats

Texter från Facebook

Amineh Kakabavehs inlägg:

Jag är ute i Skärholmens skolor och håller workshops för ungdomar sedan imorse. Och har nyss blivit uppringd av valberedningen för riksdagslistan för Vänsterpartiet i Storstockholm, som meddelade att valberedningen kommer att föreslå att jag helt sparkas ut från valsedel. Valberedningen är utsedd av distriktet i Storstockholm, men i en rapport skriver de att deras förslag föregås av intervjuer med partiledaren, partisekreteraren och grupplederen. Detta är en valberedning vars arbete kantats av skandaler. En ledamot spred långa rättshaveristiska brev där jag och många fina partiveteraner smutskastades, samtidigt som han hyllade islamistiska predikanter. Han har sedan lämnat sitt uppdrag.

Att valberedningen efter sina samtal med partiledningen inte vill ha kvar mig på valbar plats är tyvärr ett kvitto på hur lite man värdesätter kampen mot hedersförtryck och alla kvinnors rättigheter. Att de inte ens vil ha mig kvar på listan visar att de vet om att väljarna skulle värdera mitt arbete på ett annat sätt och markera detta genom personkryss. Min och många andras kamp för att uppmärksamma förortens moralpoliser och invandrade kvinnors - och mäns kamp har gett resultat. Idag är denna kamp inskriven i regeringens avsiktsförklaring. Utvecklingen har sprungit förbi dem som tidigare under mandatperioden attackerade mig för att jag lyfte de här frågorna.

I partiets riktlinjer för valberedningsarbetet står det att valberedningen ska presentera "ett förslag som får brett stöd av medlemmarna". Istället har man nu valt att bortse från att jag nominerats av minst tolv partiföreningar och ett stort antal personliga nomineringar. Jag har alltid känt ett starkt stöd från Vänsterpartiets gräsrotter. Nomineringarna visar hur medlemmarna för Vänsterpartiet i Storstockholm värderat mitt arbete på ett helt annat sätt än valberedningen. I helgen bestämmer ombuden på valkonferensen hur listan ska se ut. Då avgör ombuden om man ska ta hänsyn till medlemmarnas nomineringar eller inte.

Om ni kommenterar detta inlägg så är det viktigt att ni håller en god samtalston.

Mats Olssons kommentarer:

Kommentar 1:

Det ser tyvärr ut att gå som kunde befaras. Med partiledningens goda minne vill V-Stockholm sparka Amineh från riksdagslistan på lördag. Om det blir så förlorar vänstern sin starkaste röst mot religiös fundamentalism och hedersförtryck. Om det blir så ska jag allvarligt överväga mitt 46-åriga partiengagemang.

Kommentar 2:

Som sagt, mycket hänger på vad V-Stockholm gör på lördag. Det är nog så att finns det inte plats för Amineh i Vänsterpartiet, då finns det inte plats för mig heller.

Boktips för den som vill veta mer om Amineh

Amineh – inte större än en kalasjnikov : från peshmerga till riksdagsledamot av Amineh Kakabaveh, Johan Ohlson

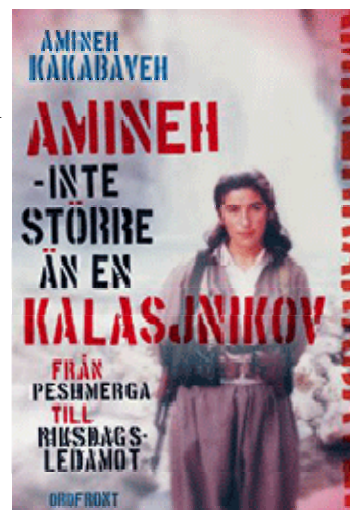
Amineh, inte större än en Kalasjnikov är Amineh Kakabavehs häpnadsväckande livsberättelse. För journalisten och författaren Johan Ohlson har hon berättat om sitt liv från barndomens fattigdom i Iran till de senaste årens feministiska, progressiva kamp med Vänsterpartiet.

Vid 13 års ålder lämnade Amineh sin analfabetiska familj i den kurdiska delen av Iran för att ansluta sig till peshmerga Komala och kampen för kurdernas rättigheter, demokrati och allas lika värde.

I fem år var hon en del av peshmergagerillan innan hon återigen gav sig av flyende undan dödshot. Efter ungefär ett år på flykt i Turkiet kom hon till Sverige som kvotflykting 1992. Här utbildade hon sig till socionom, tog en master i socialt arbete och filosofi och är idag tredjenamn på Vänsterpartiets riksdagslista.

Amineh kämpar hårt för tonårsflickors rätt att slippa våld, patriarkala strukturer och hedersförtryck, en kamp som hon har fått utföra i opposition mot ett oförstående svenskt samhälle men också i opposition med ledningen i sitt eget parti.

Amineh, inte större än en kalasjnikov är en gripande och näst intill ofattbar historia om överlevnad, strid och kamp men också om möten, förståelse och kärlek.

Observatoriet igen av Ann Schlyter

För två veckor sen skrev jag om Observatoriet och om ett möte föreningen Gamla Lund inbjudit till. Då klargjordes att byggnaden hade fått ett gott yttre underhåll och att en restaurering av parken var planerad. Jag läste sen i Sydsvenskan att en arkeologisk undersökning pågick för att klarlägga de ursprungliga parkgångarna, så att parken skulle kunna återställas i ursprungligt skick.

Vad jag inte vetat var att även parken är kulturminne. Därmed faller många av de möjligheter vi, som deltog i EU-projektet Hybrid Parks, fantiserade och drömde om. Och ja, det blir säkert

fint att ha både byggnad och park i ursprungligt skick. Men då borde man ju riva barackerna som tillkom på 50- och 70-talen.

Jag vet att stadsantikvarie Henrik Borg menar att alla byggnaderna tillsammans visar på astronomiinstitutionens utveckling, och att varje enskild byggnad vittnar om sin tid. Jag tycker ändå att barackernas rivning skulle höja parkens skönhetsvärde och användbarhet, om man till exempel fick länsstyrelsens lov att bygga en dansbana.

Till frågan som skulle debatteras på föreningen Gamla Lunds möte: Vad ska hända med observatoriebyggnaden? Mötesdeltagarna blev av Björn Abelson lovade ett förslag inom två veckor från socialdemokraterna. Veckorna har passerat, men vi har inte sett något förslag. Hoppas det inte dröjer 17 år till.

Ann Schlyter

Det är hög tid att vi ser till att observatoriet fylls av verksamhet

Vi kommer snart att presentera ett förslag på hur vi ska få liv och aktiviteter i Observatoriet. Beklagat att förslaget dröjt lite mer än tänkt, men den som väntar på något gott...

Det viktiga är att vi snart får en verksamhet i observatoriet som både kan lyfta folklivet i stadsparken och göra de gamla byggnaderna tillgängliga för fler. Det har gått över 20 år sedan vi socialdemokrater fick igenom vårt förslag om att utvidga Stadsparken mot norr (1995-96), att införliva det gamla Stadsträdgårdsmästeriet i Stadsparken och Observatorieparken. Lyckade förändringar som var de första stegen mot den levande stadspark vi har idag. Vår vision då var att få in ett café i Observatoriet, ett förslag som av olika anledningar inte förverkligats.

Vi vill fortfarande ha in en öppen verksamhet i observatoriet som kan ge vår stadspark en ny mötesplats och dragplåster. Snart får ni vårt svar på hur...

Björn Abelson (S), ordförande Byggnadsnämnden i Lund

Kvinnorna har sprungit om av Sven-Hugo Mattsson

*Hon var första kvinnan som sprang Boston Maraton –
nu gör hon om det 50 år senare!*

När jag blev intresserad av idrott, i mitten på 50-talet, dominerade herrarna helt. Jag kommer ihåg många herrar från den tiden men bara få kvinnor. Varför var det så? En förklaring är att det fanns betydligt fler grenar för herrarna. Kvinnorna spelade inte handboll, fotboll, bandy eller ishockey. I friidrotten fanns 20 grenar för herrarna men bara 10 för kvinnorna. Sålunda ansågs inte kvinnorna orka springa mer än 200 meter medan herrarna sprang alla sträckor upp till

maraton. Som en av våra stora löpare uttryckte det: ”kvinnor blir bara snoriga om de springer längre”. Sverige har varit ett hyfsat idrottsland så gott som alltid. De har alltid tagit hem medaljer i OS och VM. Men våra kvinnor kom först någon gång på 60-talet. Ett talande bevis för detta är att de första 35 åren var det bara herrar som tog hem Svenska Dagbladet bragdmedalj. Det kunde dock varit en kvinna under den här tiden, Nora-Anna. Hon slog flera världsrekord 1945 på sin specialdistans 800 meter.

10 000 män

Om en ville åka Vasaloppet och var lundabo kunde en anmäla sig genom Lugi skidor. Här fanns den kände arkitekten Yngve Lundqvist. Yngve gjorde medaljer till var och en som åkte. 1975 var det kvinnoår men fortfarande nekades kvinnor i spåret. Då gjorde Yngve en medalj med texten: ”10.000 man i spåret – kvinnoåret”.

Kvinnorna är om

Men det har vänt. Nu tar kvinnorna oftare bragdmedaljen än männen. Om vi tittar på de senaste 20 åren har kvinnorna tagit hem medaljen 12 gånger. De senaste 10 åren har kvinnor tagit den 6 gånger. Jag tippar att en kvinna tar den i år också. Antingen Tove Alexandersson, världens bästa kvinnliga orienterare och som nu dominerar sporten. Jag kan också tänka mig att Sara Sjöström får den för andra gången, med alla sina världsrekord och VM-titlar.

Ett annat sätt att mäta är det faktum att i de olika grenarna är nu de svenska kvinnorna bättre än herrarna. I simning där kvinnorna dominerar och i orientering. I fotboll har kvinnorna tagit många mästerskapsmedaljer sen 1994 när herrarna tog medalj senast. På skidor har vi väl bara kvar Charlotte Kalla och Stina Nilsson, som är medaljkandidater inför stundande OS.

Vid de olympiska sommarspelen i fjor tog Sverige 11 medaljer, kvinnorna tog åtta och männen tre. Vi fick två guldmedaljer som togs av Sara Sjöström och Jenny Rissveds, cykel.

Är det hela ett mått på att Sverige har nått en bit på väg i jämställdhet?

En gymnasiedröm i november av Gunnar Stensson

Jag sitter vid köksbordet och ser ut över fotbollsplanerna bort mot Åkerlund och Rausings röda kontorsbyggnad och fjärrvärmeverkets speglade glasytor. Hundratals vita måsar och svarta kråkfåglar, råkor, kajor och kråkor, hoppar omkring och hackar i gräset.

Sydsvenskans lundadel ligger framför mig. Det är den 21 november. Anders Ebbessons, MP, glada nuna tittar spefullt mot mig från tidningssidan.

Lunds sjätte gymnasieskola kan komma att byggas där den höga kontorsbyggnaden nu ligger. 2000 elever! Från Malmö, Burlöv och Hjärup kommer de åkande till den nya stationen. Och från Lunds C och Eslöv.

En hund skäller. Måsarna och kråkfågarna flyger upp som ett novembermoln. Fotbollsplanerna behövs för skolans idrottsundervisning. Så de får kanske vara kvar också efter 2024 när stationen är färdig. Och de planerade gymnastikhallarna vid Arenan kommer ju att ligga precis rätt.

Då kan tonåringarna i Klostergården – och den framtida Källbystaden - ta studenten i ett gymnasium ett stenkast hemifrån!

Det är kanske dags att bygga ut Klostergårdsskolan till 1-9-skola?

Kanske inte. Det blir mycket bättre att bygga en högstadieskola i direkt anslutning till det nya

gymnasiet.

Vad ska det nya gymnasiet heta för resten? Eric Hermelin - gymnasiet kanske. Eller Sankt Peters Klostersgymnasium.

När den nya Källbystaden byggs kommer bostäderna i flerfamiljshusen närmast gymnasieskolan på andra sidan järnvägen bli eftertraktade av unga barnfamiljer.

Det blir en skola med tjugotals program och hundratals högutbildade lärare. Verklig valfrihet! Något helt annat än de torftiga privatgymnasierna med sina ensidiga inriktningar och likriktade kollegier.

Jag tar en klunk ur min kallnande kaffekopp. Jävla lunda-chauvinist! Du som jobbade 25 år i Malmö-skolorna fattar ju att det är fel att göra Lund till Skånes gymnasiestad.

Men ändå... Jag tömmer koppen.

Kultur- och fritidstema på kommunfullmäktige av Hanna Gunnarsson (v)

Då VB hade semester förra veckan så kan nedanstående text tyckas lite sen. Ingen skugga skall dock falla på Hanna, hon levererade sin rapport lika snabbt som vanligt.

Kommunfullmäktige 23/11 gick i kulturen och fritidens tecken. Två av de stora frågorna var det årliga beslutet om kultur- och fritidsnämndens taxor och avgifter samt kommunens nya biblioteksplan.

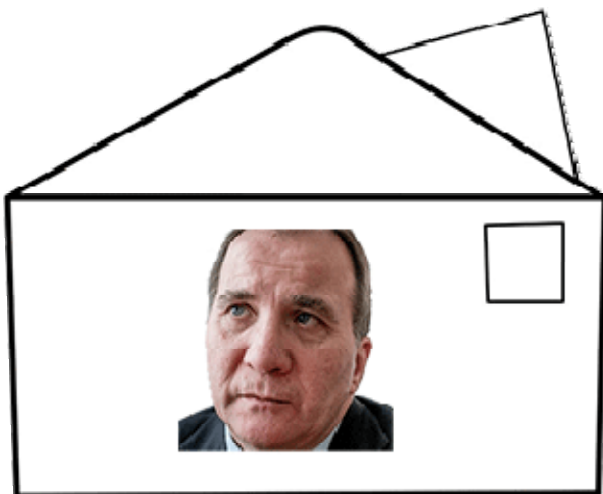
I det stora dokumentet med avgifter finns en stor del av kommunens lokaler, alla avgifter som finns på biblioteken och alla entréavgifter till olika fritidsanläggningar. För vänsterpartiets del är det viktigt att hålla nere avgifterna i kommunens olika verksamheter och istället finansiera kulturen och fritidsverksamheten genom skatten. Kommunskatten är visserligen inte progressiv, men den som tjänar mer betalar också mer i skatt. Avgifterna är istället lika stora för alla, oavsett inkomst (förutom vid de tillfällen som vi infört rabatter, men det är ett trubbigt verktyg). Vänsterpartiet brukar därför varje år föreslå ett antal sänkningar av avgifterna, framförallt att simundervisningen ska vara kostnadsfri, entréavgifter till Högevallsbadet ska sänkas samt avgifterna inom Kulturskolan ska sänkas. Utöver detta protesterar vi mot avgiftshöjningar för skridskoåkning och bowling och föreslår att avgifterna på Stadsbibliotekets toaletter tas bort.

Den andra stora kulturfrågan var kommunens nya biblioteksplan. Biblioteksplanen är ett läsvärt dokument där kommunens olika biblioteksverksamheter med utblickar mot de bibliotek som finns i Lund men som inte är kommunens (inom universitetet och på sjukhuset). I biblioteksplanen listas alla de stadsdelar som har ett folkbibliotek. I denna lista föreslog vänsterpartiet att även Nöbbelöv skulle läggas till så att biblioteksverksamheten där kan öppnas igen. Nöbbelövsborna har såklart högljutt protesterat mot stängningen av Nöbbelövs bibliotek. Där finns en biblioteksbyggnad, och den ska självklart vara öppen och användas! Den nya biblioteksplanen slår också fast att det ska finnas ett bibliotek i nya stadsdelen Brunnsög.

Andra viktiga ärenden på kommunfullmäktiges dagordning var ombyggnaden av gymnasieskolan Vippan och flytt av komvux dit samt kommunens stöd till härbärgat för utsatta EU-medborgare.

Vänd dem inte ryggen av Staffan Lindberg

Ännu en artikel som legat länge hos VB. Uppenbarligen så har den gjort sin verkan ändå, åtminstone delvis.

Öppet brev till Stefan Löfven

Vänd dem inte ryggen är titeln på en film på femitotalet om de svarta i USA. Det var en snaggad stenhård Glen Ford som drev frågan. Det blev bussning av de svarta eleverna till de vitas skolor.

Nu är vi i samma situation. Vi har 2015 tagit emot över många Ensamkommande barn från krigen i den muslimska världen. De har kommit och tagits om hand, börjat i skolan, fått kompisar och börjat lära sig svenska. Under tiden har de hunnit fylla arton år och kommunerna vill inte hjälpa dem längre. Många bor hos familjer som bistår, andra vet vi inte vart de tagit vägen.

De har för det mesta inget att hemvända till. Kriget, döda föräldrar, inga kända släktingar, inga manliga beskyddare ... listan på problemen är lång och tung.

Nu heter det plötsligt att de måste skickas hem dem så att inte Sverigedemokraterna ska ta röster från Socialdemokraterna. Det har de ju redan gjort. Nu tar moderaterna över.

Någonstans måste det finnas en gräns mot det som är omöjligt. Det går inte att bedriva en socialdemokratisk politik som förnekar alla de värderingar som arbetarrörelsen står för. Det kommer att ursholka dess själ. Det kan inte leda landet framåt.

Låt dem stanna för Guds skull och för vår allas skull.

Staffan Lindberg

Medlem i Arbetarkommunen i Lund och Socialdemokrater för tro och solidaritet i Lund

Unga ensamkommande får stanna! av Gunnar Stensson

Flyktingpolitiken i Sverige har det senaste året fokuserat på de ensamma pojkar som efter att ha levt två år i Sverige skulle avvisas till Afghanistan eftersom invandrarverket inte hunnit avgöra deras asylansökningar före deras 18-årsdag.

I måndags avgjordes deras öde. De (flesta) får stanna. Och det är en stor framgång. Mellan 8000 och 10 000 individer kan ha räddats.

Men även efter avgörandet är deras situation osäker eftersom hela flyktingpolitiken är insnärjd i en labyrint av ekonomiska, byråkratiska, juridiska och politiska abstraktioner som döljer

kampen mellan humanistisk solidaritet och egoistisk främlingsfientlighet.

Sydsvenskan skriver exempelvis i sin ledare 28/11: ”Den som fått avslag på sin asylansökan inom 15 månader ska utvisas, den vars ansökan tagit en dag längre att behandla får en andra chans”.

De afghanska pojkar är inte ensamma om att befinna sig i en situation där slumpen avgör. Miljoner flyktingar är i samma läge. Och de blir bara fler.

Den tyska författaren Jenny Erpenbeck går rakt in i denna situation i sin roman *Gå gick gått*. Hon använder en pensionerad professor i Berlin som vägvisare. Han blir hennes Vergilius i infernot.

En flyktingdemonstration på Alexanderplatz och en skolockupation triggat professorn. Var kommer flyktingarna ifrån? Varför flyr de? Hur mår de? Vilka lagar och regler gäller? Han forskar, i början kyligt och distanserat, kontaktar flyktingarna och analyserar de motsägelsefulla krafter de är offer för.

Alltmer engagerad försöker han hjälpa några individer. Han nästan skäms när han konstaterar att han som en gång hade stora förhoppningar för mänskligheten nu har gett upp och försöker göra gott i det lilla, som man säger, där det går.

Som 70-årig tysk från före detta DDR har han egna erfarenheter. Hans far var soldat i det ockuperade Norge. Som barn var han nära att skiljas från sin mor i den kaotiska situation som rådde vid andra världskrigets slut. Slumpen räddade honom. Han blev professor vid Humboldt-universitetet i Östberlin. Efter rivningen av muren fortsatte han som professor fram till pensioneringen, men med lägre lön än sina västtyska kollegor. 1995 läste han akten om sig själv i Stasis arkiv. Den hade skrivits av en kollega som senare får en ledande plats i ett tyskt universitet. Han lever som pensionär ett bekvämt och ganska resursrikt liv i en villa vid en sjö på landsbygden utanför Berlin. Han reflekterar över historien. Det område som nu är Tyskland har många gånger under tidigare århundraden härjats av krig. Människor har förlorat allt, sina ägodelar men också sina identiteter och liv. Det återspeglas bland annat i barnramsor.

Efter en rad ofruktbara möten med byråkrater på olika institutioner besöker professorn tillsammans med en flykting en advokat för att få hjälp.

Advokaten avslöjar pedantiskt det nät av motsägelsefulla regler och beslut på EU-nivå och inom den tyska byråkratin – orsakade av politiska konflikter - som flyktingarna är fångade i. Tusentals kafka-processer.

Det akademiska livet i Berlin liknar det i Lund. Romanen börjar en sensommardag 2014 och skildrar vädrets skiftningar i Berlin under hösten medan mörkret tättnar och luften blir kallare på samma sätt som här. Julfirandet bland akademikerna från det forna DDR ter sig också lundensiskt. De plågas av kontrasten mellan sina egna liv och flyktingarnas.

Ulrika Wallenström som tidigare översatt både Thomas Mann och Peter Weiss återger perfekt romanens knappa, exakta tyska.

Romanen är pessimistisk – men motståndet upphör aldrig.

Och de flesta av de pojkar från Afghanistan som råkade hamna i Sverige 2015 får stanna.

Kolonister på Västbanken bränner ner olivodlingar av Ulf N

En dag av vår studieresa på Västbanken i oktober var vigd åt olivplockning. Researrangören hade valt att vi skulle hjälpa Nahalin Bassem Zluska med skörden. Nahalin hade under den gångna sommaren fått en annan olivodling på 120 träd nedbrända av en närbelägen koloni av israeliska kolonister. De flesta av träden hade överlevt och började åter grönska, men det skulle dröja flera år ännu innan de skulle bära frukt.

Ockupationsmakten har givetvis inte brytt sig om att ens försöka undersöka vilka som anlagt elden. Den ”judiska och demokratiska” staten Israel och de (mer eller mindre) civila kolonisterna hjälps åt att trakassera och göra det svårt för den palestinska befolkningen att klara sin försörjning. Det är ett led i strategin att få palestinierna att lämna Västbanken.

Resegruppen skördar oliver. I bild ses Gunnar Olofsson, vars texter om Palestina flitigt förekommer i VB.

Delar av den brända olivodlingen.

Nahalin Bassen Zluska med syn yngste son i den brända odlingen.

Den närbelägna israeliska kolonin som skyddas av militärens övervakning.

Foto: Ulf Nymark

66 år i skolan 70. Summering:7 av Den Gamle

Redan före den 9 september hade valet av George Bush till president visat sig katastrofalt. När han i maj besökte Göteborg i samband med ett EU-möte utbröt kravaller som var de svåraste i svensk historia sedan Ådalen. Polisen sköt skarpt på demonstranter. Destruktiva vänsterextremister vandaliserade Avenyn i Göteborg och slog på det sättet sönder den begynnande vänstervåg som samlats i Attac-rörelsens krav på en Tobinskatt på kapitaltransaktioner.

När tvillingtornen rasade i september ställde hela det politiska etablissemanget i Sverige liksom rader av diktaturer i Asien och Afrika oreserverat upp för president Bush och anslöt sig till det krig i Afghanistan som alltjämt pågår.

2002 började förberedelserna för den invasion i Irak som i mars 2003 störtade hela Mellanöstern i det kaos av konflikter som alltjämt raserar stater och städer och orsakar den flyktingkatastrof som har gjort extremhögern till ett hot i USA och Europas länder.

I februari 2003 demonstrerade fler människor i Europa och Amerika mot det annalkande kriget än någon gång sedan Vietnam-kriget. Bush och Blair struntade i opinionen och ljög dem upp i ansiktet. Invasionen orsakade ett helvete i Irak och hela världen de närmaste decennierna. De mänskliga rättigheterna avskaffades genom en enkel terrorstämpling av fienden. Tortyr blev accepterat. I Guantanamo inrättade Bush sitt eget koncentrationsläger. Så framkallade han IS.

Miljökampen ändrade karaktär. Dittills hade den handlat om DDT, havererade kärnkraftverk, ozonskiktet och annat som kunde åtgärdas om man tog itu med missförhållandena.

Nu handlade den om klimatet och tipping points och självförstärkande störningar i världssystemet. Metangas och sjunkande hus i Sibirien. Smältande polarisar och glaciärer. Stigande havsvatten.

Miljömötet i Köpenhamn bekräftade misstanken att det nyliberala politiska systemet utgör det största hotet mot planeten. Dess konsekvenser blev uppenbara när miljardären Donald Trump valdes till USA:s president och bröt med Paris-avtalet för att kunna fortsätta med den lukrativa olje- och kolproduktionen.

Krig stimulerar vapenindustrin och höjer oljepriserna. Många tjänade på Irak-invasionen.

Finanskraschen på Wall Street inträffade ungefär samtidigt som Barak Obama blev president i USA. Skattebetalarna tvingades rädda de sönderspekulerade bankerna eftersom de blivit beroende av dem. Finanskrisen ökade kapitalkoncentrationen så att nu en handfull miljardärer förfogar över mer kapital än resten av mänskligheten.

Obama kom till makten genom löften om reformer men förhindrades att genomföra de flesta. Kriget – krigen – i Mellanöstern fortsatte. Guantanamo bestod. Tekniska framsteg gjorde det möjligt att eliminera motståndare med hjälp av drönare. Israel genomförde två terrorkrig mot palestinierna i Gaza

Den arabiska våren väckte förhoppningar. Den spreds som en löpeld genom Tunisien, Egypten och Syrien men visade sig vara ett ytligt fenomen baserat på övertron på den nya it-tekniken. Det gick inte att göra revolution genom att lajka den med ett knapptryck. Tyrannerna och terroristerna behärskade tekniken bättre än demokratiörelserna.

I Egypten blev general Sisi diktator. IS utropade kalifatet och erövrade ett stort territorium i Irak och Syrien. IS lyckades sprida sina filmer över hela världen. Alla har någon gång sett halshuggningarna och de svarta flaggorna.

Flyktingströmmen och terrorismen födde en nationalism lika giftig och farlig som på 1930-talet. I Frankrike, Tyskland, Storbritannien och de nordiska länderna. I Polen, Ungern och flera andra östeuropeiska länder vann den regeringsmakten.

Han såg allt detta. Tidigare hade han alltid varit övertygad om kraften i demokratin. Kampen mot kolonialism och imperialism på 60- och 70-talet hade varit framgångsrik, likaså kampen för demokrati i Sovjetunionen och Östeuropa. Opinionsen mot kärnkraft hade segrat till slut. Uppslutningen kring miljörelsen hade breddats. Det goda hade segrat.

Sedan hade allt urartat. Varför är den gode dum? Varför är den onde klok? Varföre är allt en trasa? Ungefär så hade Almqvist formulerat det.

Sista gången han kände en sorts hoppfull övertygelse var i samband med de globala protesterna mot det hotande Irak-kriget våren 2003. Han hade tillsammans med Ulf Nyman tagit initiativ till demonstrationen i Lund.

Nu gällde det inte längre att vinna. Det gällde att göra motstånd. Motstånd mot krigen. Motstånd mot nationalismen. Motstånd mot rasismen. Motstånd mot den orimliga fördelningen av kapital. Motståndet mot den pågående och allt snabbare förstörelsen av existensen på jorden var kanske till slut den uppgift som kunde samla mänskligheten.